

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 161.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939404112/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Barn pludselig blev overvældet, krænkede hende dybt, men skræmmede hende ikke. Mildt, men bestemt afviste hun den Fordring, at hun skulde opgive hver Tanke om ham. »Jeg gav ham mit Hjerte, før du nægtede dit Samtykke!« svarede hun Fader. »Og hvor Hjertet er, vil mine Tanker ogsaa være!« Hun var bleg og stille, naar der var andre tilstede, men naar vi var ene sammen, kastede hun sig tit i mine Arme og overlod sig til de heftigste Udbrud af Sorg. En frygtelig Angst betog mig, naar hun saaledes i sin Smerte klyngede sig til mig – jeg anede, at en Skilsmisse forestod.

En Aften, da jeg kom ind i hendes Kammer, laae hun paa Knæ ved Sengen; men da jeg nærmede mig, reiste hun sig halvt op, trak mig ned til sig, og udbrød med skjælvende Stemme, idet hun saae paa mig med Øine, der lyste som Flammer: »Svar mig oprigtigt: Hvad vilde du troe om dig selv, dersom du havde begaaet en Handling, som hele Verden fordømte, men som var frikjendt af din Følelse og helliget af din Kjærlighed?« Mit Hjerte var sælsomt bevæget. Uden at vide, hvad hun hentydede til, forstod jeg hende instinctmæssigt, og svarede med lidenskabelig Energi: »Jeg vilde troe, at hele Verden tog feil i at fordømme den Handling, som min egen Følelse frikjendte, og jeg vilde forske Nat og Dag, til jeg fik Vished derom!« »Tak!« udbrød hun inderlig rørt. »Du vil aldrig fordømme mig iblinde.« Forgjæves bønfuldt jeg om en Forklaring af disse Ord; hun svarede med et sælsomt Smil: »Du skal faae det at vide – imorgen! nu trænger jeg saameget til Ro.«

Den næste Morgen mødte jeg hende i Forsalen; hun var ligbleg og omfavnede mig heftigt, men inden jeg fik et Ord fremført rev hun sig løs og gik hurtigt ind i Faders Værelse, hvis Dør blev lukket ilaas efter hende. Jeg kastede mig med paa Gulvet udenfor, ikke istand til at holde mig opreist, og ventede med ubeskrivelig Rædsel Udfaldet af denne Samtale mellem Fader og Clara, skjøndt jeg ikke tydeligt var mig Aarsagen til min Frygt bevidst. Endelig kom Fader ud, og sagde med hæst og hviskende Stemme til mig: »Hvad gjør Du her, Tyra? Gaae op paa dit Kammer, og bliv der, til Du faaer Bud.« Jeg stirrede halv bevidstløs paa ham, og søgte i hans forstenede Ansigtstræk en Forklaring over min Søsters Skjæbne; men han gjentog sin Befaling med Haardhed, og reiste mig op, idet han